

Pál Mócsi és az oláh pópá

Pál Mózes bátyámnak bosszús napja vala a múlt ősz szent Mártonja, mert a katonaságtól hazakerült fiának nem vehetett olcsó házat. Nem vehetett pedig azért, mert a szomszéd faluból ide átköltöző oláh pap elütötte kezéről a házat. És így elrontotta a kedvező vásárt. Ekkor Mózes bátyám három napig sem nem evett, sem nem ivott haragjában. Es a negyedik napon felfogadta, hogy visszafizeti ezt a kölcsönt a pópának.

Elmúlt az ősz, elmúlt a tél. Újra elérkezett a mosolygó kikelet, de Mózes bátyámnak sehogy sem tudott összeakadni a szekere rúdja a falujokba átköltözött oláh pópával. De később mégis kiokoskodott valamit a székely. Megverni nem akarta haragosát, mással megveretni még úgy sem. Tehát kinevettetni! Ezt ókumlálta ki a parádés első házban (székely szójárás első szoba helyett) és lefeküdt egy délután aludni.

Aludt egy nap. Aludt két nap. Harmadik napon már csodájára jártak az emberek az alvó Pál Mózesnek. Eljöttek nemcsak a falujából, hanem a szomszéd falvakból is. Felesége a jó Rebus néni sírt, költögette, majd tejet öntögetett a szájába s éjszakára bezárta, hogy a rossz lelkek ne tudják valahogy megközelíteni. Negyedik napon papokat hivatott, akik imádkozva könyörögjenek a nagy betegért. Napközben százával jártak a bámulók megnézni, hogy Pál Mózes miként alszik.

Ötödik napon a csodanézők nagy bámulatára az oláh pópával jött be Rebus néni az alvó emberhez. A falubeli népek csak ezt az oláh pópát tartották egyedüli szent embernek a vidéken és a szent pópá valójában előszedte tudományát. Csinált hókusz-pókusz bőven, amire Mócsi bátyánk csakugyan felébredt! . . . Mikor szétekintett, a pópát látta meg legelőbb, legközelebb.

– Kend, mit keres itt tisztelendő úr?

– Mi történt veled, ember?

– A pokolban jártam tisztelendő úr.

– A szentek serege őrzött téged, – szólt a pópa kenetteljes, nyújtott hangon és keresztet vetett magára.

– De bizony nem a szentek őriztek, hanem az ördögök kergettek ki onnan, – folytatta Pál Mózes bátyám – ha meghallgatjátok, hát elmondom.

A bennlevő sokaság mohó kíváncsisággal leste a csodálatos alvó szavait és hogy mindenki tudott magyarul, azon senki se csodálkozzék, habár pópa is van a faluban, mert az erdővidéki oláhoknak csak a vallása oláh, a beszédje nem.

Pál Mózes bátyám elkezd borzalmas történetét:

– Négy napig voltam a pokolban, dolgoztam a legfáradtságosabb munkákat, amitől még egy barom is elfáradt volna. Éjszakára mind visszajöttünk és én egy székre ültem, mert azon még nem ült senki, hát azt hittem, hogy az én helyem. Ötödik napon jött Lucifer, hogy megvizsgálja elkárhozott bűnöseit. Azután mikor hozzám érkezett az ördögök fejedelme, hát felrántott ülésemből.

– Takarodj el a más helyéről!

– Ez az én helyem – mondtam neki.

– Nem a tied! – ordított reám.

– Hát kié? – kérdezem.

Pál Mócsi és az oláh pópá

Írta: László Domokos

2021. január 17. vasárnap, 00:00 - Módosítás: 2021. április 07. szerda, 18:34

És itt megállott a beszédjével a csodaalvó Pál Mózes bátyám, de csak azért, hogy a figyelmes hallgatók annál kíváncsiabbak legyenek, aztán megkérdezték:

– Ugyan kié volt az a hely?

– Hát azt felelte a fekete ördögök fejedelme, hogy ezé az oláh pópáé s engemet kirúgtak a pokolból!

Falakat rázó nevetés, hahota követte a csodaalvó szavait, mire a pópá megszaladt mellőle és átkozva a percet, melyben felébresztette. Szaladt, futott, de hiába. Megtudta Székelyországnak mind az öt széke, hogy Pál Mócsit az oláh pópá helyéről kergették ki az ördögök a pokolból...

Forrás: László Domokos: Erdély és a Dunántúl. In: Székesfehérvári Hírlap XVIII. évfolyam 37. szám. 4.